

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. N. N., narozený X alias X, státní příslušnost X (dále jen X),
naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC), nyní neznámého
pobytu,

zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská
4/939, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 00
Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 19.3.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2020 č.j. CPR-
44459-9/ČJ-2019-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 19.3.2020 doručenou soudu prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2020 č.j. CPR-44459-9/ČJ-2019-930310-V236, jehož kopie byla připojena, jímž žalovaný rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 5.11.2019 č.j. KRPP-149113-13/ČJ-2019-030022, ve

věci správního vyhoštění tak, že část výroku byla nahrazena a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. V žalobě žalobce vyjádřil názor, že předmětným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a poté nejprve obecně namítal porušení ust. § 2, § 3, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též **správní řád**), a dále § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Dále nesouhlasil se závěrem stanoviska ministra vnitra České republiky (dále i **ČR**) o tom, že jeho vycestování do země původu je možné. Rovněž tvrdil, že procesní konstrukcí odvolacího správního řízení o vyhoštění je zkrácen na svém právu na spravedlivé projednání věci, neboť správní orgán je vázán závazným stanoviskem ministra vnitra, a jakékoli jeho vyjádření je bezcenné a nerozhodné. To zabráňuje, aby byl stav věci náležitě zjištěn. Uvedl, že v případě uvažování o možnosti vnitřního přesídlení v rámci Afghánistánu je nutné vždy vycházet z aktuálních možných zdrojů. Informace o bezpečnosti a možnosti přesídlení do Kábulu je zavádějící a neaktuální (je posuzována ke stavu, ve kterém se země nacházela před dvěma lety). Rovněž namítal, že správní orgán dostatečně nezohlednil jeho individuální situaci a z Informace OAMP MV ČR z ledna 2018 nelze jednoznačně dovodit závěr, že by v případě návratu do vlasti neexistovalo skutečné nebezpečí újmy v podobě mučení či ponižujícího zacházení anebo trestu. Uvedená informace rovněž dokazuje žalobcovo tvrzení, že situace v zemi je nestabilní, přičemž pod kontrolou vlády není až 40 % celkového území státu. V žalobě bylo dále poukázáno na různé zdroje hodnotící aktuální situaci v Afghánistánu, a to na čtvrtletní zprávu UNAMA, doporučení vlády Spojeného království ohledně cest do Afghánistánu, doporučení Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16.8.2018, doporučení Spojených států amerických, výroční zprávu Amnesty International pro období 2017/2018. Z uvedených zdrojů vyplývá, že situace v Afghánistánu je nestabilní a kritická na celém území, bezpečnostní složky nemají situaci pod kontrolou, hrozba útoků je neustálá a možnost vyvarovat se jich téměř není. Dále uvedl, že žil před odchodem ve městě Puli Alam v provincii Lógar, přičemž zprávy z posledních měsíců zde hovoří o civilních obětech. Také poukázal na neúspěšná mírová jednání USA s hnutím Talibán a útoky vedené Talibánem v září 2019. Za další problematickou okolnost žalobce spatřuje výsledek prezidentských voleb a návrat Afghánců z Íránu, který je v současné době velmi silně zasažen pandemií COVID-19. Rovněž situace navrátilců (deportovaných osob) z Evropy je kritická a domnívá se, že v důsledku své cesty do Evropské unie se stal uprchlíkem „sur place“, a proto se na něj vztahuje zákaz vyhoštění a navrácení ve smyslu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Další námitka směřovala proti přiměřenosti rozhodnutí, kdy při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále i **EU**), je zákonnou hranicí pět let. Uložená doba závisí na správním uvážení daného orgánu, které neznamená libovůli správního orgánu; nesmí být překročena zákonem stanovená meze správního uvážení, ani toto nesmí být zneužito. V jeho případě byla doba stanovena zákazu vstupu na 1 rok, s čímž nesouhlasil a domníval se, že došlo k překročení správního uvážení. Žalovaný blíže nespecifikoval, z jakého důvodu by kratší doba zákazu pobytu byla neúčinná. Smyslem správního vyhoštění je ukončení pobytu cizince na území ze sankčních důvodů, tento účel bude naplněn bez ohledu na dobu trvání zákazu pobytu a vzhledem k tomu, že zákaz pobytu se nevztahuje pouze na ČR, ale na veškeré státy schengenského prostoru, bude po dobu trvání zákazu znemožněn žalobci vstup a pobyt i v ostatních státech EU. Rozhodnutí stanovující zákaz pobytu má vliv na život žalobce i do budoucna, proto je nutné trvat na požadavku náležitého odůvodnění, které žalovaný

neučinil. Uložená doba zákazu vstupu je nepřiměřená. Závěrem žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.3.2020 č.j. CPR-44459-9/ČJ-2019-930310-V236** jako správního orgánu příslušného podle § 163 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), bylo částečně změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.11.2019 č. j. KRPP-149113-13/ČJ-2019-030022, kterým bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 (jeden) rok; dále byl stanoven počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a současně byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 (patnáct) dnů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí část uvedeného prvostupňové rozhodnutí ze dne 5.11.2019 změnil tak, že původní výrok rozhodnutí: *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 (patnácti) dnů.“* nahradil výrokem: *„Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 (patnácti) dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.“* Ve zbylé části podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2020 vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že v ČR nejméně od 1.11.2019 pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Po prostudování správního spisu žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Skutečnost, že žalobce v ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu nejméně od 1.11.2019 byla nashromážděným spisovým materiálem prokazatelně zjištěna, doložena a odůvodněna. Správní orgán I. stupně dostatečně zjišťoval veškeré okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Řádně zjistil i otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který měl možnost se vyjádřit a navrhopvat důkazy. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl dne 1.11.2019 kontrolován policejní hlídkou Německa kontrolován žalobce ve Waidhausu. Z mobilního telefonu žalobce bylo zjištěno, že do Německa přicestoval z ČR. Vzhledem k neoprávněnému vstupu do Německa z ČR, byl policií Německa zadržen a následně na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích dne 2.11.2019 vrácen na zpět na území ČR. Jelikož žalobce neměl oprávnění k pobytu, bylo s ním dne 3.11.2019 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zkoumal, zda rozhodnutí nebude pro žalobce nepřiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání a posoudil, že žalobce porušuje svým neoprávněným pobytem právní předpisy. Správní orgán rovněž posoudil i délky jeho pobytu na území a další aspekty uvedené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce neprokázal žádnou vazbu, která by ho pevně a trvale k ČR vážala, a neuvedl žádné rodinné, společenské ani kulturní vazby. Rovněž byl posouzen zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, pořádku či veřejného zdraví. Žalovaný dospěl stejně jako

správní orgán I. stupně k závěru, že dotčení rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopustili závažného protispolečenského jednání, za zcela přiměřené. Dle žalovaného byla naplněna skutková podstata pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Otázku zavinění a pohnutek není nutné prokazovat a není ani rozhodná pro naplnění vytýkaného jednání. Žalovaný se dále vyjádřil délce uložené doby 1 roku zákazu vstupu na území EU a dospěl k závěru, že tato doba byla stanovena v souladu se zákonem o pobytu cizinců a je adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Správní orgán I. stupně stanovenou délku zákazu vstupu řádně odůvodnil. Žalovaný konstatoval, že se správní orgány zabývaly i jednotlivými aspekty důležitými pro posouzení přiměřenosti vyhoštění a závěrem deklaroval, že nalézacím orgánem byl skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán a rozhodnutí je přezkoumatelné. Správní vyhoštění a zákaz vstupu na 1 rok se po zhodnocení důkazů, společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění, jeví jako přiměřené opatření. Žalovaný rovněž odůvodnil provedenou změnu výroku, kterým nebyl správním orgánem I. stupně stanoven počátek doby určené k vycestování, a proto byl výrok doplněn o tuto informaci, takže současné znění výroku je souladné se zákonem a ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

4. **Žalovaný ve svém stručném vyjádření k žalobě dne 26.3.2020** pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předložený spisový materiál s tím, že neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. **Ze zasláného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.3.2020 zástupci žalobce doručeno téhož dne. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 3.11.2019 soud dále zjistil, že žalobce jako důvod pro vycestování z Afghánistánu uvedl, že se bál o život a cílem jeho cesty byla Francie, kde chtěl požádat o azyl; do země původu se vrátit nechce. Přestože z Afghánistánu jel minimálně přes Írán, Turecko, Řecko, Srbsko a Německo, v žádné z těchto zemí o azyl nepožádal.
6. **Žalobce v obsáhlé replice ze dne 15.4.2020** k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterou uplatnil v žalobě, doplnil, že správní orgán se jej měl při výsledku podrobněji dotazovat na případné překážky vycestování, měl mu položit doplňující otázky a to tím spíš, že není k jeho tvrzením zpravidla správními orgány přihlíženo, pokud je neučiní již před správním orgánem I. stupně. K tomu poukázal na vyjádření ombudsmanky ze dne 9.6.2016 Ústavnímu soudu ve věci I ÚS 630/16 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6.1.2015 č.j. 8 Azs 110/2014-53. K překážkám k vycestování dále uvedl, že v Afghánistánu ztratil otce, matku s mladším bratrem opustil a utekl, protože se obával o svůj život. Neznámí lidé jej a jeho staršího bratra chtěli zabít a státní orgány by jej neochránily. Žalobce zaslal vlastnoručně v cizím jazyce sepsané prohlášení ze dne 5.4.2020. Dále poukázal na nemožnost vycestování z důvodu probíhající pandemie nemoci COVID-19, která brání faktickému vycestování z území (letecká doprava je limitována), a na velmi špatnou zdravotnickou infrastrukturu. Rovněž nelze předpokládat, jaký dopad bude mít onemocnění COVID-19 na vývoj nestabilní situace v zemi.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech správního vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2020 z důvodů v ní uvedených a soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná s ohledem na níže uvedené. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a zároveň soud neshledal důvod pro nařízení jednání.
9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.
12. V § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno: „Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení se za „skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod](#).“ Dle čl. 3 uvedené Úmluvy platí: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“
13. Zdejší soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (ust. § 2, § 3, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23.5.2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval. K obecně namítnému porušení ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a s tím souvisejícího čl. 3 Úmluvy, které žalobce podrobněji ve své žalobě rozvedl, se soud vyjádří níže.

14. Co se týče žalobních námitek týkajících se závazných stanovisek ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu, chybnosti závěrů v nich uvedených a nesprávnosti a neaktuálnosti informací nashromážděných správními orgány, neshledal soud tyto důvodnými. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně požádal o vypracování závazného stanoviska k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Na základě této žádosti vydalo Ministerstvo vnitra dne 4.11.2019 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce se závěrem, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Ze závazného stanoviska vyplývá, že Ministerstvo vnitra vycházelo zejména z výpovědi žalobce ve správním řízení a dále z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4.1.2018. Závěr o neexistenci překážek vycestování následně v rámci odvolacího řízení na žádost žalovaného přezkoumal ministr vnitra, který závazným stanoviskem ze dne 10.2.2020 potvrdil, že vycestování žalobce je možné. Ze závazného stanoviska je zřejmé, že ministr vnitra si pro posouzení situace žalobce vyjma výše uvedených podkladů dále obstaral též Informace Odboru azylové a migrační politiky – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 26.8.2019. Závazným stanoviskem bylo potvrzeno, že v Afghánistánu sice probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v určitých oblastech, ne na celém území. Oblast Kábulu, odkud žalobce přicestoval, není pod kontrolou Talibánu a naopak je pod kontrolou centrální vlády. Pokud by se však žalobce nechtěl zdržovat v oblasti Kábulu, je rovněž možné, jak vyplývá ze závazného stanoviska ze dne 4.11.2019, usadit se v jiné části země, jelikož vláda nijak cestování neomezuje. Soud konstatuje, že z obsahu výše uvedených závazných stanovisek k možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu jednoznačně vyplývá, že v Afghánistánu ozbrojený konflikt probíhá, tuto skutečnost ostatně správní orgány obou stupňů nijak nezpochybnilly a naopak ji do svých úvah o možných překážkách vycestování žalobce do země původu zahrnuly. Obě závazná stanoviska rovněž do svých úvah vzaly i skutečnosti, že žalobce není osoba zranitelná, která by nebyla schopna se o sebe v dostatečné míře postarat; účelově se zbavil cestovního dokladu; neuvedl žádné konkrétní důvody svých obav o život či konkrétní hrozící nebezpečí. Správní orgány tedy vzaly v potaz individuální situaci žalobce. Ministerstvo vnitra při závazných stanoviskách rovněž uvedlo, že žalobce pouze využil zhoršené bezpečnostní situace za účelem ekonomické migrace do Evropy, konkrétně do Francie, a snažil si zajistit lepší životní podmínky. Pokud by se žalobce skutečně obával o svůj život, mohl požádat o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, což však neučinil. Vyjma uvedených závazných stanovisek žalovaný i správní orgán I. stupně vycházely především z vyjádření samotného žalobce. Při hodnocení jeho výpovědi správní orgán I. stupně dále poukázal na skutečnost, že žalobce zemi upustil v poklidu, resp. nebyl nucen uprchnout, a při odjezdu ponechal svou rodinu v Afghánistánu, v Evropě nemá nikoho. S ohledem na uvedená skutková zjištění správních orgánů má soud za to, že se správní orgány překážkami vycestování žalobce do Afghánistánu ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců zabývaly v dostatečném rozsahu odpovídajícímu okolnostem případu. Závazná stanoviska jsou rovněž řádně odůvodněna a jsou přezkoumatelná. Žalobce by si měl především uvědomit, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění vychází při hodnocení potenciálních překážek vycestování cizince do země původu primárně z jeho výpovědi, kterou následně buď podpoří, nebo vyvrátí závazné stanovisko o možnosti vycestování zpracované dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci žalobce konkrétně nesdělil, z jakého důvodu se obává o svůj život, a jaká konkrétní újma mu v případě jeho návratu do Afghánistánu hrozí. Překážku vycestování lze totiž shledat pouze tam, kde je nebezpečí

mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde nastat nemusí. Naproti tomu správními orgány bylo na základě výše citovaných závazných stanovisek o možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu zjištěno, že jím tvrzený ozbrojený konflikt neprobíhá na celém území země, z čehož zároveň vyplynulo, že skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci v důsledku navrácení do Afghánistánu nehrozí. Soud proto stran zjišťování existence možných překážek vycestování žalobce neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně žádné pochybení.

15. Krajský soud rovněž podotýká, že nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgány vycházely při posuzování bezpečnostní situace v Afghánistánu z neaktuálních zdrojů. Zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze které vycházel ministr vnitra při vydávání závazného stanoviska ze dne 10.2.2020, byla vydána dne 26.8.2019 a vycházela primárně ze zdrojů datovaných rokem 2019. Z uvedeného je zřejmé, že nelze přisvědčit námitce, že správní orgány vycházely z informací, které jsou neaktuální.
16. Žalobce dále namítal, že procesní konstrukcí řízení ve věci správního vyhoštění byl zkrácen na svém právu na spravedlivém projednání věci, neboť jeho vyjádření k závaznému stanovisku je prakticky bezcenné. Zdejší soud s názorem žalobce nesouhlasí. Žalobce měl v rámci řízení o správním vyhoštění široký prostor pro sdělení svých důvodů vycestování ze země původu a jeho obav z návratu do této země včetně uvedení konkrétních důvodů, a to minimálně v rámci své výpovědi, která je prováděna před správním orgánem I. stupně. Z této výpovědi pak následně vychází i Ministerstvo vnitra při tvorbě závazného stanoviska o možnosti vycestování. Rovněž se žalobce následně může vyjadřovat v rámci podaného odvolání, přičemž i skutečnosti zde uvedené, má ministr vnitra při vypracovávání „kontrolního“ závazného stanoviska k dispozici a je zde tak prostor pro to, aby byly žalobcem tvrzené skutečnosti zohledněny. Je sice pravdou, že pokud žalobce nesouhlasí se závěry „kontrolního“ závazného stanoviska ministra vnitra, nemohou být již jeho případné námitky vůči němu odvolacím správním orgánem zohledněny, neboť tento je závěry obsaženými v závazném stanovisku vázán. Ani tak však nejsou žalobci upřena jeho práva, neboť se proti závěrům závazného stanoviska může následně bránit správní žalobou u soudu (v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí ve věci), což žalobce učinil.
17. Jako důvodná nebyla shledána ani dílčí námitka žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu rozvedená v replice, ve které žalobce namítal, že správní orgán se ho měl při výslechu podrobněji dotazovat na případné překážky vycestování a měl mu položit doplňující dotazy. Zdejší soud souhlasí argumentací žalobce, že pokud cizinec zmíní skutečnosti, které by potenciálně mohly být relevantní z hlediska ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, měl by správní orgán položit doplňující dotazy, na základě nichž bude moci vyhodnotit existenci rizik při návratu do země původu. V daném případě však dle názoru zdejšího soudu správní orgán svým povinností dostál. Z protokolu o výslechu žalobce vyplývá, že se správní orgán I. stupně žalobce dvakrát dotazoval, jaké byly jeho důvody pro opuštění Afghánistánu a zda mu tam hrozí mučení či nelidské nebo ponižující zacházení (str. 4 protokolu o výslechu). Žalobce však na tyto dotazy pouze uvedl nejprve, že chtěl jet do Francie a požádat tam o azyl, a poté, že z Afghánistánu utekl z obavy o svůj život; nic více žalobce uvést nechtěl. Při těchto dotazech tak měl žalobce prostor všechny své konkrétní obavy do protokolu sdělit. Správní orgán se žalobce dotazoval dvakrát na případné důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a není možné klást k jeho tíži, že žalobce nic dalšího neuvedl. Z protokolu je rovněž zřejmé, že žalobce žádné

skutečnosti, které by mohly být potenciálně relevantní z hlediska citovaného ustanovení a které by mohly správní orgán upozornit na existenci možných překážek vycestování, v průběhu svého výsledku neuvedl. Zdejší soud tedy neshledal v této rovině pochybení správního orgánu a námitku žalobce považuje za nedůvodnou.

18. Žalobce v replice oproti řízení před správním orgánem uvedl, že v Afghánistánu ztratil otce, matku s mladším bratrem opustil a utekl, protože se obával o život, neboť jej neznámí lidé chtěli zabít a státní orgány by ho neuchránily. Zdejší soud k tomu uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce tato tvrzení uvedl až v řízení před soudem, nemohl je správní orgán blíže zkoumat a vzít je při svém rozhodování v potaz. Krajský soud se tedy těmito tvrzeními tedy nemůže zabývat a jsou pro něj při přezkumu napadeného rozhodnutí irelevantní. Jen na okraj soud podotýká, že pouhé tvrzení, že se žalobce obává o život; že jej chtěli neznámí lidé zabít, bez dalšího nelze považovat za překážku vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
19. Nepřílehavá je rovněž námitka, že z důvodu nepříznivé situace související s onemocněním COVID-19 v Afghánistánu, která je horší než v ČR, není možné vycestování žalobce. Z veřejně dostupných informací na internetu (např. stránky Světové zdravotnické organizace při OSN <https://covid19.who.int/>) vyplývá, že ke dni 12.5.2020 bylo v Afghánistánu 4664 nakažených z celkového počtu 37,17 mil obyvatel (tj. 12,54 nakažených na 100 000 obyvatel), kdežto v ČR k témuž datu bylo zjištěno 8123 nakažených z celkového počtu 10,65 mil obyvatel (tj. 76,3 nakažených na 100 000 obyvatel). Z uvedeného je tedy patrné, že ČR je na tom v souvislosti s onemocněním COVID-19 hůře, a soud tedy neshledává, že by žalobce z tohoto důvodu nemohl vycestovat zpět do svého domovského státu.
20. Žalobce až v replice podané dne 15.4.2020 namítal, že nemůže z ČR fakticky vycestovat, neboť je zakázána letecká doprava jak v ČR, tak v Afghánistánu. Tuto námitku podal žalobce opožděně, neboť dle ust. § 71 odst. 2 věta poslední s.ř.s. může žalobce rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10.3.2020, a proto lhůta pro podání žaloby, která ve věci vyhoštění činí 10 dnů ode dne doručení rozhodnutí, v daném případě uplynula dne 20.3.2020 (viz ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žalobce faktickou nemožnost vycestování z důvodu pozastavení leteckého provozu v žalobě ani v náznacích nenamítal; tuto namítal až v replice dne 15.4.2020, což bylo po uplynutí lhůty pro podání žaloby a tedy i pro uvedení dalších žalobních bodů. Uvedenou námitkou tedy soud považuje za opožděnou, a proto se jí blíže nezabýval.
21. Žalobní námitky týkající se nepřiměřené délky uloženého zákazu vstupu žalobci na území členských států EU a nesprávného užití správního uvážení soud posoudil následovně. Z výše citovaných ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán má v případě aplikace těchto ustanovení možnost stanovit dobu zákazu vstupu na území členských států EU v maximální délce 5-ti let. Konkrétní délku zákazu vstupu na území pak určuje sám správní orgán na základě svého správního uvážení a s přihlédnutím ke specifickým okolnostem daného případu. Výkon správního uvážení musí vždy nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán při užití správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „(...) *samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového*

úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.11.2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Úkolem soudu je tedy posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

22. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí k ukládané délce zákazu vstupu na území uvedl: *„Správní orgán důkladně zvážil druh a závažnost protiprávního jednání účastníka řízení, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dospěl k závěru, že je zde namíste vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož platnost omezí vstup cizince na území členských států EU na dobu 1 (jeden) rok, což je doba ve spodní hranici maximální doby stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při stanovení této doby vzal správní orgán v potaz délku neoprávněného pobytu účastníka řízení na území, tj. minimálně 1 dne tj. minimálně dne 1.11.2019 bez oprávnění k pobytu a i bez platného cestovního dokladu. Správní orgán současně přihlédl ke skutečnosti, že účastník řízení si byl vědom skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu a neučinil žádné kroky k odstranění tohoto závadného stavu, účastník řízení se dle výpovědi ukrýval v nákladovém prostoru kamionu, který směřoval ze Srbska do Evropy. Účastník řízení se účelově zbavil svého cestovního dokladu, když se chtěl pomocí převaděčů dostat do Evropy. V Srbsku v táboře pro uprchlíky už se vydával za osobu s datem narození 2001 a dále i před orgány Spolkové republiky Německo. V protokolu sepsaného u policie České republiky uvedl jiná data narození. Správní orgán dále uvádí, že pokud by se účastník řízení obával o svůj život, jak tvrdí v protokolu, zcela jistě by požádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kterou po vstupu do EU projížděl, nebo nejpozději v České republice, toto však nikde během cesty neučinil, naopak uvedl, že cílem jeho cesty je pouze Francie. Stanovená doba je přiměřená k výše uvedeným skutečnostem a je dostatečná k ochraně zájmů států.“* Správní orgán se rovněž zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že dopady rozhodnutí jsou přiměřené. Při posuzování přiměřenosti vycházel především z výpovědi žalobce ohledně jeho osobního a zdravotního stavu, ekonomických poměrů, vazeb k zemi původu, společenské a kulturní integrace, a dále z délky pobytu na území a ze zájmů ČR. Žalovaný ve svém rozhodnutí přezkoumal prvostupňové rozhodnutí, ztotožnil se s názory správního orgánu I. stupně a uvedl, že: *„Správním orgánem I. stupně stanovenou dobu 1 (jeden) rok, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, hodnotí odvolací orgán, jak výše a v napadeném rozhodnutí uvedeno, jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.“* Dále uvedl: *„Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně posoudil jako velmi závažné jednání účastníka řízení, neboť je ve veřejném zájmu členských států EU, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují přijaté podmínky vstupu. (...) Správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a doba 1 (jeden) rok, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání účastníka řízení, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako přiměřené opatření.“*
23. Zákon o pobytu cizinců odvozuje v jednotlivých případech dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, od závažnosti posuzovaného protiprávního jednání cizince. Jak již bylo uvedeno výše, v případě žalobce byl správní orgán oprávněn žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců stanovit dobu, po kterou není žalobce oprávněn vstoupit na území, až na 5 let; uložil však dobu 1 roku, tedy na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Krajský soud neshledal u správních orgánů svévolné překročení správního uvážení. Pokud správní orgány mohly žalobce pro

naplnění obou skutkových podstat vyhostit se zákazem vstupu na území až na 5 let, pak se uložení doby 1 roku jeví jako adekvátní posuzovanému případu. Z rozhodnutí správních orgánů a rovněž z protokolu o výpovědi žalobce je nadto patrné, že správní orgány při stanovení délky zákazu vstupu na území a posuzování přiměřenosti rozhodnutí se dostatečným způsobem zabývaly mimo jiné také závažností protiprávního jednání žalobce, veřejnými zájmy státu, délkou pobytu žalobce na území, rodinnými vazbami, vazbami k zemi původu aj. Správní orgány vzaly v potaz rovněž skutečnost, že žalobce na území pobýval pouze krátkou dobu.

24. Zdejší soud v návaznosti na vše výše uvedené konstatuje, že úvahy žalovaného i správního orgánu I. stupně v této věci nevybočily z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na nich založená jsou odůvodněna logickými úvahami a skutečností, o které správní orgány své posouzení opřely, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Soud tedy neshledal, že by správní orgány při rozhodování o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, svévolně překročily svoje diskreční pravomoci. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění a délky zákazu vstupu na území, včetně posouzení přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a řádně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.
25. Zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly při rozhodování o správním vyhoštění žalobce v souladu se zákonem o pobytu cizinců i v souladu se správním řádem. Dokazování internetovými články, na které žalobce odkázal na podporu svého tvrzení o trvajícím konfliktu v zemi původu, soud neprováděl, neboť tvrzení žalobce ohledně situace v Afghánistánu nejsou v rozporu s informacemi zjištěnými žalovanou a nevztahují se konkrétně k žalobci.
26. Na základě výše uvedených rozhodných skutečností, shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (**výrok I. rozsudku**), přičemž změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla bez vlivu na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně